

Автобус

Тут зовсім поруч йде прямий на Львів,
Мені стискає горло, серце, груди,
Навколо мене місто, різні люди,
І я посеред тих чужих світів.

Прямий на Львів, де мир ще не настав,
Де досі неспокійно й невідомо,
Що трапиться,
Але там пахне домом,
Якого в мене вже давно нема.

І я один пульсуючий мотив,
І я очей відвести не бажаю.
Тут зовсім поруч йде прямий на Львів,
І він вже зовсім скоро від'їжджає.

І кожен крок легенький, як свинець,
Коли його в долоні підкидаєш.
А якби був автобус на Донецьк,
Куди би ти поїхала? Не знаєш?

Тут зовсім поруч йде прямий на Львів.
Тут зовсім поруч
Йде
Прямий
На Львів.

На кордоні

Маленька вічність на кордоні між світів,
Для незнайомців, що не сплять, склепивши очі.
Неначе в космосі серед нічних вогнів,
Блукаємо думками серед ночі.

На день ми замкнені в одному кораблі,
Аби дістатися куди кому потрібно.
Крізь вічність, на кордоні між світів,
Що розділяє світ війни, війни та миру

І кожен свій маленький скарб везе,
І поруч рідний хтось в порталі телефону,
І, певно, ми би віддали усе.
Щоб просто повернутися додому.

...але наш дім з корінням вирива
І за собою тягне в прірву чорну
Жахливий шторм..
То з неба падає війна.
Вчимося жити
На кордоні
З невідомим.

Колеса війни

Як за стіну тримаюсь
За «тут» і «зараз».
Але по тій стіні
Все одно в прірву сповзаю.
З кожним уривком новин,
З фото, що вривається в пам'ять.
Зупиніть ці кляті колеса війни.
Благаю.

Наскрізь збочену до відрази.
Нащо вони її розв'язали?
Це ж не мало ніколи
Повторюватись,
Під нашими
Небесами.